

[Bertel Dahlgaard.]

fordobling, er en overraskende glubskhed, og en sådan generel forhøjelse kan vi ikke tiltræde, men mit partis ordfører vil sikkert nærmere omtale hele dette problem.

Med hensyn til restaurationsskatten erkender det radikale venstre, at den midlertidige forhøjelse af denne har forrykket forholdet mellem beskatningen af hjemmeforbruget og restaurationsforbruget i en sådan grad, at beskatningen ikke mere svarer til de økonomiske forhold. Dette medvirker til en omgåelse af beskatningen i betydeligt omfang og til et hjemmeforbrug af en karakter, som vi ikke finder særlig heldig, så vi vil gerne deltage i forhandlinger om ændringer på dette punkt. I denne forbindelse skal jeg dog nævne, at det vist bør overvejes, om der ikke kan ske en omlægning af denne afgift til en forøgelse af spiritusafgifterne, der opkræves ved kilden. Men iøvrigt vil jeg tro, at nedsættelsen af restaurationsafgiften ikke vil medføre den nedgang i provenuet, som den højtærede minister regner med. Forudsætningen for nedsættelsen er jo netop, at omsætningen derved vil stige.

Den højtærede ministers forslag om, at de forbrugsafgifter, der hidtil er anvendt til afdrag på reguleringskontoen, fremtidig skal indgå i statskassen, må jeg foreløbig vente med at tage stilling til. Mit standpunkt dertil vil være afhængigt af, hvad vi iøvrigt måtte blive enige om med hensyn til Marshallpengens anvendelse til afdrag på denne reguleringskonto.

Jeg skal da slutte med at sige, at jeg vil håbe, at det må lykkes meget hurtigt at nå et resultat af forhandlingerne om hele dette økonomiske og finansielle område, som situationen spænder over. Jeg har set, og jeg har også hørt her i dag, at kommunevalgets resultat skulle kunne tænkes at blive en hindring herfor. Jeg kan ikke tænke mig så megen uforstand samlet her i salen, og jeg kunne i og for sig have undt socialdemokratiets nye ordfører, at han havde modstået fristelsen til her for åbent tæppe at slikke sårene, når det, der står på dagsordenen, er en konkret og saglig opgave, der er forelagt os. Jeg ser sådan på det, at nu har partierne bekæmpet hinanden i 3 uger. Når dette arbejde, som iøvrigt efter min mening sikkert i mange henseender har været gavnligt, er overstået, så har alle de kæmpende pligt til at mødes herinde med samme energi overfor den opgave, der nu foreligger: at tale sig til rette om den meget farlige situation, Danmark i økonomisk henseende er på vej

henimod. Overfor dette ville det være skammeligt, om den høje regering af lidt modgang tabte modet, og det ville være skammeligt, om nogen, der har haft medgang, af den grund mente at have råd til at skabe vanskeligheder på et tidspunkt, da det er øjensynligt for enhver, at intet enkelt parti eller enkel konstellation kan klare de forhold, vi står overfor. Både om regeringen og de partier, der eventuelt føler sig mægtige og stærke i dag, gælder jo det gamle kendte ord, at hver især mægter ej det mindste blad at sætte på en nælde. Det er den skæbne, vi er inde under med de forfatningsvilkår, vi selv har underkastet os, at så langt frem i tiden, vi kan se, tvinges vi til mere og mere at ofre vort arbejde på at finde generalnævneren for vort folks kunnen og villen fremfor at øde kræfterne i en permanent politisk uro mellem valgslagene.

Alfred Jensen: De foreliggende forslag til udskrivningslov for det kommende finansår og til de forbrugsafgiftslove, som bliver behandlet i morgen, er alle udarbejdet under hensyn til den indkomstopagningspolitik, der har præget såvel denne som den tidligere regerings pengepolitik, der som rigtigt af finansministeren bemærket i fremsættelsestalen har fået tilslutning af, hvad han kalder samtlige demokratiske partier her i tinget.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller forsøgte at give det udseende af, at der ikke i denne omgang sigtes efter et sådant overskud. Jeg kan ikke læse forslagene eller fremsættelsestalen på anden måde, end at der netop sigtes efter et sådant overskud, og der er også i det finansår, vi opholder os i, stadigvæk et stort overskud på statens finanser, et overskud, som vort parti absolut ikke kan godkende i betragtning af den måde, det tilvejebringes på. Jeg føler mig overbevist om, at det store flertal af landets befolkning ej heller synes om den indkomstopagningspolitik, der netop går ud på at tage pengene op af lommerne på den dårligst stillede del af befolkningen.

Der har været talt en del om valget her i dag, og mere følger vel efter i debatten. Vi kan kun betragte dette valg som et nederlag for denne opsagningspolitik. Regeringen fik allerede i 1948—49 et eftertrykkeligt varsko om, hvor det bar hen, idet skattebevægelsen jo var et skud for boven. I stedet for at tage kritikken ad notam talte man om skatteborgerbevægelse med asocial indstilling. Det var dog kun i starten. Senere kom man på bedre tanker og fandt ud af, at det var muligt at give indrømmelser